

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1904.

Leto V.

Balada o vinu.

Tam zad za vasico en griček stoji,
pomladi tam trta zazeleni . . .

Oj, vinska trta, najlepša vseh rož,
vesel te je starec, mladenič in mož!

Prijeten pač drugih rožic je vonj,
a s tvojim, trta, se meri zastoj.

Po rožo h klobuku si stopim na vrt,
a radost naliže sok vinskih mi trt.

Oglasi se čriček in ozre se kmet,
odpira že vinska globoka se klet.

In vedno je moker kozarec prej suh,
in šali in smeje vinski se duh . . .

Hoj, vinski duh, prijazen možic,
brez rok in glave je in nožic. —

In vendar on pride kot misel — smuk!
In temu in onemu zgrabi klobuk.

Pozdravljena bodi, oj vinska klet,
zdaj čas je tu, da odpočije se kmet!

Povablja jo kmetje se: Pridi, kum,
pokušaj, natoči, saj imaš razum!

Iz soda v čašo šumi zlati sok,
in kroži kozarec iz roke do rok.

Govorica glasna, smeh in dovtip
in pesem vesela, vse skoro na hip.

Odšla že iz glave je skrb in bridkost,
kdo v čašo je k vinu prilival radost?

Hoj, vinski to duh je, prijazen možic,
vlihotapi se k pivcem brez rok in nožic.

In temu in onemu potegne klobuk,
kot misel po kleti skače, smuk!

A kogar on ima posebno v laseh,
on prime in vrže ga kar po tleh . . .

Duh vinski se v sodu smeje na moč
in sod objema železen obroč . . .

In kumki padajo, vriskajo, juh!
Kak smeje iz soda se vinski jim duh. —

Če dete bi pilo, bi bilo ga sram
in smuknil bi brž in zaklenil hram.

Najrajši bi vzel mu čašo iz rok,
pa rekel: Za deco z mlekom je sok!

Povrnil bi se ves otožen domov
tja v obokano klet, kjer je pet sodov:

Eden za žalostne, drugi za vse,
katerim skrbi so sedle v srce.

Tretji za pesem, vesele ljudi,
četrti za stare, že trudne moči.

A peti za maše, za sveto Kri,
ki naj bi rešila vse ljudi!

Fran Žgur.